

Борьо. — Каква непонятна тайна е женската душа!

Йовка. — Тайна, чийто ключъ все пакъ е у васъ.

Борьо. — У мене!

Йовка. — Понича да каже нѣщо, но замлъква и става. Ходи насамъ-нататъкъ.

Дълго мълчание.

Борьо. — Чудно е човѣшкото сърдцѣ! — — Едва сега — — Едва сега забѣлѣзахъ —

Йовка. — Задъхана. Ти забѣлѣза?

Борьо. — Струва ми се, Йовке, ала все пакъ —

Йовка. — Спира се и облѣга ржка о рамото му. Какво все пакъ, Борьо? — изкажи се, поне веднажъ! — Нима нашата толкова годишна дружба не те е увѣрила —

Борьо. — Да! Да! Да! —

Йовка. — Развълнуванъ, седа до него и му хваща ржката. Какво е това но? —

Кжсо мълчание.

Йовка. — Борьо, сега, когато ти си съ прѣввързани очи ще имашъ повечко смѣлость! Азъ искамъ да ми кажешъ какво е това но?

Борьо. — Съ прѣсипналь гласъ, Йовке —

Йовка. — Пакъ замълча! — Тогава азъ ще бж да по-смѣла.

Борьо. — Смѣла!

Йовка. — Съ трепеть. Би ли се оскжрбилъ, Борьо, ако ти кажеше нѣкоя, че обича творенията ти!

Борьо. — На единъ художникъ?

Йовка. — И като на художникъ! И като на човѣкъ, силенъ, вѣчно възмогвашъ се, който отъ невръстни години, още — — изпърво като възмечтанъ блѣнъ, мърналь се въ интименъ часъ, а послѣ — —

Борьо. — Говори, Йовке, говори — — Ти тѣй затрогна затѣени кжтчета на сърдцето. че —